

[Ebba Strange.]

cirkulærer om normeringen i daginstitutionerne, og socialministeren ved lige så godt som jeg, at de allerfleste kommuner naturligvis følger disse normeringsregler – ellers skulle de også nok få at vide, at det skulle de gøre, for en kommune skal rette sig efter de cirkulærer, der bliver sendt ud.

Jeg kan selvfølgelig kun være glad for, at socialministeren har oversendt BUPLs forslag til regeringens beskæftigelsesudvalg – så håber vi da også, at der kommer noget fornuftigt ud af det.

Hr. Taanquist gentager det, vi også tidligere har hørt fra socialministerens side, at de normeringer, der nu gælder, er lave, men forsvarlige, bl.a. fordi vi har dispensationsbestemmelserne. Jeg mener, det er forkert, og jeg siger det ud fra et nøje kendskab til livet i mange daginstitutioner og ud fra de rapporter, vi har fået fra forældreorganisationer, fra undersøgelser, der er lavet i nogle af omegnskommunerne, fra undersøgelser, der er lavet af lærere, psykologer osv. De er ikke forsvarlige.

Socialministeren har i det cirkulære, hun har sendt ud, skrevet, at daginstitutionerne:

»... i samarbejde med forældrene skal skabe et miljø for børnene, der kan supplere hjemmets opdragelse. Daginstitutionerne skal kunne tilbyde børnene tryghed og give dem mulighed for oplevelser, der stimulerer deres trang til at udforske omgivelserne, således at deres erfaringsområde udvikles og deres aktivitet fremmes«.

Det vil sige, at det er ikke meningen, at daginstitutioner kun skal være pasningsinstitutioner. Det er meningen, at de skal have en pædagogisk funktion, og den er det vanskeligt at udføre med de normeringsregler, som de allerfleste kommuner har rettet sig efter. Det er jo kun ganske enkelte kommuner, der er gået ud over de normeringsregler, der gælder.

Jeg vil også godt fuldstændig afvise hr. Jørgen Junior. Det er jo slet ikke det problem, det her drejer sig om. Jeg ved da godt, at der er en vis stigningstakt i dagstitutionsbyggeriet – og hvis man sammenligner de udbygningsplaner, der lå i PP II, med dem, der ligger i udbygningsplanerne for 1975 og 1976, så kan også hr. Jørgen Junior se, hvor meget der er skåret ned på udbygningen af daginstitutionerne – men forslaget her handler altså om at forbedre forholdene for de børn, der er i de eksisterende daginstitutioner. Her er jeg fuldstæn-

dig enig med hr. Jørgen Junior i, at på dette punkt er vi fundamentalt uenige. Derfor er dette forslag altså også mere henvendt til socialdemokratiet og socialministeriet, end det er henvendt til fremskridtspartiet. For at begrunde det nærmere skal vi have fat i den ideologiske diskussion, og den har vi altså ikke tid til at tage, eftersom lampen har blinket et stykke tid heroppe. Men jeg kan vende tilbage i anden omgang til de ting, jeg ikke har fået kommenteret.

Tove Jørgensen (DKP):

Hr. Bertel Haarder og fru Karen Thurø Hansen kalder vores forslag et paradeforslag. Kendsgerningen bag ved det er, at nedskæringerne inden for daginstitutionerne, som blev gennemført i 1975 og 1976, er et typisk eksempel på den forfejlede politik, man har taget i anvendelse for at klare de økonomiske problemer, der er opstået som følge af den kapitalistiske krise. Man er ude af stand til at påvirke beskæftigelsessituationen i den private sektor. Udviklingen går her fortsat sin skæve gang. Erhvervstilskuddene har ikke, således som man forestillede sig, påvirket beskæftigelsessituationen i gunstig retning, men har blot ført til forøgede profitter og til et yderligere skattetryk på befolkningen.

Det er ikke rigtigt, hvad hr. Jørgen Junior nævner, og jeg skal i det følgende argumentere hvorfor. Det, man har gjort, er blindt at kaste sig ud i besparelser inden for den offentlige sektor. Det har i virkeligheden vist sig, at »besparelserne« ud over de rent menneskelige problemer, de har medført, også har ført til yderligere udgifter. Det blev jo allerede påvist efter nedskæringerne, at det offentlige sparede i løn-omkostninger, men til gengæld fik endnu større udgifter til arbejdsløshedsdagpenge. Det, man sparede på gyngerne, gav man ud på karusellerne.

I finansåret 1974-75 anvendte man inden for børneforsorgen 3.798.000 kr. til arbejdsløshedsdagpenge. Det er penge, der for 100 pct.s vedkommende refunderes af staten, mens løn-omkostningerne kun refunderes med 30 pct. I finansåret 1975-76 var udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge steget fra de knap 4 mill. kr. til 34.381.000 kr. I finansåret 1976-77, hvor man regnede med en besparelse på 40-45 mill. kr. som følge af nednormeringer, fik man i stedet for besparelsen på socialministeriets konto en udgiftsforøgelse for arbejdsministeriet til